

Mellieħa

Mellieħa is een stadje in het noordwesten van Malta met ongeveer 7.300 inwoners. De naam Mellieħa stamt af van het Arabische woord dat zout betekent. Waarschijnlijk is het een verwijzing naar de Romeinse zoutpannen in de omgeving.

De plek waarop het stadje is gebouwd, wordt al vanaf de Neolitische periode (3.000 v. Chr.) bewoond. De plaats werd vooral gebruikt voor de landbouw door mensen die natuurlijke grotten gebruikten om in te leven. Tijdens de Arabische periode werden de bewoners verdreven vanwege de continue aanvallen door Moslims. Tijdens de periode waarin de ridders van de johannieterorde heersten werd er een kapel voor de heilige maagd Maria gebouwd. Dit was lange tijd één van de belangrijkste kapellen van het eiland. Later bouwden de ridders allerlei fortificaties rond de plaats. Hierdoor kwamen er weer boeren naar de streek, die het land gingen bewerken. Op Malta bestaat ook nu nog de uitdrukking dat 'iemand uit de wildernis van Mellieħa komt', wat zoveel wil zeggen als dat diegene een boerenpummel is.

Vandaag de dag is het stadje vooral in trek bij de toeristen, die daar vooral zijn vanwege Mellieħa beach. Dit zandstrand is erg populair. Er zijn ook hier verschillende grote hotels en resorts gebouwd. De plaats is dus ingesteld op toeristen.

Eén van de gebouwen die een bezoekje waard zijn is de parochiekerk van het stadje. Deze werd gebouwd, tussen 1881 en 1898, door dorpelingen die graag weer een kerk wilden hebben in Mellieħa. Zij hakten zelf de stenen uit de rotsen en vervoerden deze naar de plaats waar nu de kerk staat. In Mellieħa en omgeving zijn nog meer oude gebouwen te vinden. Deze zijn vaak zo vervallen dat ze een bezoekje niet meer waard zijn. Het gaat hierbij vooral om vestingwerken en dergelijke.

Aan het plein bij de kerk van Mellieħa vind je de toegang naar de schuilkelders (air raid shelter / kenn ghall-attakki mill-ajru) die in de Tweede Wereldoorlog werden gebruikt. Een deel van de kelders is te bezoeken. Er is een soort museum van gemaakt, waarin bezoekers worden geïnformeerd over het leven tijdens de vijandelijke luchtaanvallen van de Italianen en Duitsers. Mensen leefden in kleine ruimten, vooral omdat er ook veel vluchtelingen van elders op het eiland werden opgenomen. Families van 6 personen mochten een kleine eigen kamer uitgraven of uit laten graven. Het eten was karig en gerantsoeneerd. Er heerste ziekten als tuberculose en mensen hadden last van luizen en vlooiën. Wel was er in 500 meter lange kelders een ziekenhuis gevestigd en werden er kostbare kunstwerken uit musea opgeslagen. Het bezichtigen van de kelders is de moeite waard.